

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Novissima Polyantha, In Libros XX. Dispertita

Dominicus

Francofurti, 1613

Periurium

[urn:nbn:de:hbz:466:1-97211](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-97211)

Non est meum negotium: multum valeat
 Quoties neg abibus nos laborare de re. que nihil ad nos pertinet.
 Alienam metis mitem. *Αλλ' ὅτι πρὸς ἄλλοις θεῖος. Aristoph.*
 In hos, qui negotium non suum parum diligenter curant.
 Innocuus alium aspiciam, meum habentem malum. *ἔξ ἄλλοις ἐλί-
 φ' ἄλλοις κακῶν ἄλλοις ἔχοντα.*
 Hoc est, ex aliorum malis ipse rebus meis consulam. *Ἐπιτυχίης φα-
 ρίτ' ἢ, ἢ αὐτοῦ κινδύνου ἴσθι.*

§ FABULA.

Ictus ab apibus.

Quem apes spoliante alucaria confixerant aculeis suis, qua-
 tentem & gementem alius audiens: cum illo, inquit, hoc tibi habend-
 dum fuit. Imo vero, inquit iste, hoc cum illo carendum potius.
 Docet fabula, prudenter facere eos, qui ob non magnam volu-
 ptatem, magnum periculum inire, aut dolorem perferre nolint.
Vide supra, Discrimen, Fortitudo.

Periurium.

§ DEFINITIO ET ETYMOLOGIA.

Periurium, Græce *ἰσχυρία, ἰσχυρῶς, ἰσχυρῶς, ἰσχυρῶς*, periurus dicitur.
 Est autem periurium falsa iuratio. *secundum Hostiens.*

Periurium est mendacium iuramento firmitatem, *secundum*
B. Thom. 4. dist. 39. q. 4.

Periurium venit à peiuro, quod est iuramentum infringo, unde
 peiurator, peiatrix, peiuratio, deducuntur. Peiuro autem ex per &
 iuro componitur, sicuti & coniuro, coniuratio & adiuratio. Deia-
 re est sancte & vehementer iurare, à quo deiciatur, deiciatrix, & de-
 ieratio descendunt.

Periurium est, non quod quis ore linguaue protulit, sed quod
 mente iurata concepit & animo. *Arist. 1. Rhet. cap. ult.*

Item Cetero 3. de Offic. docet, cum ius iurandum sit religiosa affir-
 matio, Regulam non debuisse conditiones, pactionesque bellicas,
 & hostiles perturbare periurio.

Periurium, Hebr. *Alah*, ab eodem verbo *Alah*, deieravit, ob-
 strinxit se iuramento ad aliquid cum imprecatione mali, perditionis
 se obstrinxit, deierando imprecatus est sibi vel alii, ut peccet & in
 nihilum redigatur, si fefellerit. Ideo cognationem habet cum *Elah*,
 nihilum, & *Alah*, vulvulati: rem enim annihilatam & perditam se-
 quitur, vulvulatus. Alludit quoque ad Dei nomen, *Elaha* nam deicia-
 tiones diræ, imprecationes, & periuria cum horrenda nominis diui-
 ni profanatione fiunt ut plurimum. Hinc *ἄλλοις, & ἄλλοις, ἄλλοις*, per-
 co, perdo.

Periurium prohibetur, *Exodi 20. 7. Leui 19. 12. Dent 5. 11. Matth. 5. 33.*
 3. periuri & falsi crimen. *Exodi 8. v. 8. 15. 28. Leui 5. 4. 1. Sam. 19. 6.*
 1. Reg. 8. 31. *Ter. 7. 9. Zach. 3. 5. 1. Macch. 6. 62. 7. v. 15. 18. 11. 52. v. 17. 19. 2. Macch. 4. 34. 12. 3. Matth. 26. 72. 1. Tim. 1. 10.* periurii
 pœna, *Malach 3. 5.*

§ PATRVM SENTENTIÆ.

Ille qui patrem provocat ad iurationem, & scit eum falsum
 iuratum esse, vincit homicidam: quia homicida corpus occisurus
 est ille animam, imo duas animas, & eius animam quem iurare pro-
 vocavit, & suam. Scis verum esse quod dicit, & falsum quod ille di-
 cit, & iurare compellis, ecce iuras, ecce peierat: tu quid invenisti: imo
 & tu periuristi, qui de illius morte fatiari voluisti. *August. in decoll. a-
 sione Iohannis Baptista, 1. hab. 22. q. 5. Ille qui.*

Quacumque arte verborum quis iuret, Deus tamen, qui conscien-
 tia testis est, ita hoc accipit, sicut ille, cui iuratur, intelligit. Duplici-
 ter autem reus fit: quia & nomen Dei in vanum assumit & proxi-
 mum dolo caput. *Isidorus in libro 2. Sententiarum, 1. hab. 22. q. 5. Quacumque.*

§ POETARVM DICTA.

Charillus in Perseide.

Ορκοῦ δ' εὐτ' ἄδικον χροῖν ἑμμενέω, οὐτ' ἄδικον,
 Οὐκ ἀνδρὸς ὀρκοῦ πῖσις, ἀλλ' ὀρκοῦ ἀνδρῶν.
 Ius iurandum nec iniustum nec iustum vsurpandum est.
 Iuramenta non fidem adferunt viro, sed vir iuramenti.

Amphers.

Ορκοῦ γὰρ ὁμοῖοντι μὲν ἐν πεδύσσει,
 Ἀλλ' ὅς ἐστιν ὀρκοῦ παρ' ἄλλοις ἰσχυρῶς.
 Quisquis enim iuranti nihil credit,
 Illi mer facile peierare scit.

Antiphanes.

Ἄπειρος ἴσται τις ὁμοῖοντος καταφροῦς,
 Ὡ μὴ σὺνδὲ πρῶτον ἰσχυρῶς ὀρκοῦ.

Οὐτος καταφροῦς τῶν θεῶν ἰσὺν ἀπὸ τοῦ θεοῦ.
 Καὶ ἀφροῦν ἰσχυρῶς ἀπὸ τοῦ ἰσχυρῶς ὀρκοῦ.
 Heras, cum aliquis contemnit iuramentum,
 Cui autem nunquam contemnit periurij non esse
 confusus.

Tum ille mihi Deos ipso; contemere videtur
 Ac prius aliquando iurans ipsemet peierat.
 Sophocles in Hippodamia.

Ορκοῦ δὲ πρῶτον ἰσχυρῶς ἰσχυρῶς ὀρκοῦ
 ἔστιν ἰσχυρῶς, ὅτι ὁρκοῦ γὰρ φησὶν ὀρκοῦ,
 Φίλον τε μὴ μὴ φησὶν ὀρκοῦ ἀναγέρων.
 Apposito iure iurando cautor ἔστι diligenti
 Animus fit: à duobus enim sibi ius coacti,
 Et ne cadat amicos, ἔστι ne peccet in deos.

Alexis in Olynthius.
 Οὐ τοῖς γὰρ ἰσχυρῶς ὀρκοῦ ὀρκοῦ ὀρκοῦ,
 Τοῖς πρῶτον μὲν δὲ ἰσχυρῶς ὀρκοῦ ὀρκοῦ,
 Sapientem non oportet iuranti obsequi,
 Sed ipsi rebus semper habere fidem.

Euripides.
 Συρροῦμαι μοι τὸς θεῶν ἐναι δὲ καὶ,
 Ἐὰν τις ὀρκοῦ δάκρυον ἐπιπέσῃ ἐν δὲ δὲ,
 Ἡδὲ μὲν ἢ βλάσφημιαν ποιεῖται κακῶς.
 Faciles mihi ad Veniam dandam Di' ὀρκοῦ,
 Si quis iurando mortem effugere cupiat,
 Aut vincula, aut malam hostium societatem.

Antiphanes.
 Οὐδὲ ὅς τὸν ὀρκοῦ τὴν ὀρκοῦ ὀρκοῦ,
 Τοῦ ὀρκοῦ τὸν ὀρκοῦ ὀρκοῦ ὀρκοῦ,
 Ἐὰν ἰσχυρῶς τὸν ὀρκοῦ ὀρκοῦ ὀρκοῦ,
 Οὐδὲ τὸν ὀρκοῦ, ἔστιν ἰσχυρῶς ὀρκοῦ,
 Οὐ μὲν δὲ καὶ, ὅτι πῶς ἰσχυρῶς τὸν.

Qui iuramentum à malo viro postulat, iustitiam
 Contrarium enim nunc Di' faciunt,
 Nam si quis peierat, continuo
 Ille qui postulat iuramentum si attonitus
 Merito nitimur, quia creditis improbo viro.

Diphilus.
 Ορκοῦ δ' ἰσχυρῶς τὸν ὀρκοῦ, καὶ δὲ ὀρκοῦ,
 Ἐκείνος αὐτῶν ὀρκοῦ ὀρκοῦ ὀρκοῦ ὀρκοῦ,
 Idem est iuramentum meretricis, & populi
 captantis agram.

Peris, enim iuravit apud illum, qui cum loquar,
 Heliodorus in Theogonia.
 Ορκοῦ δ' ὅς δὲ ἰσχυρῶς ὀρκοῦ, ὀρκοῦ ὀρκοῦ,
 Περμαίνοι, ὅτι χίρ' ἔστιν ἰσχυρῶς ὀρκοῦ,
 Et ius iurandum, quod quidem plurimum tenet
 sres homines.

Laus, si quis iuramentum sponte peieraverit,
 Euripides.
 Οὐ γὰρ ὀρκοῦ
 Τὸ θεῶν, ἀλλ' ἔστιν ὀρκοῦ τὸν ὀρκοῦ,
 Περμαίνοι ὀρκοῦ, καὶ καταφροῦς ὀρκοῦ,
 Non enim intellectus caret
 Numeri sed potest intelligere quemcumque sunt mal
 facta iuramenta & necessitate coacta.

Hicodus.
 Οὐ δὲ νὴ κεραυνοῦ ἰσχυρῶς ὀρκοῦ,
 ἔστιν ὀρκοῦ ἰσχυρῶς ὀρκοῦ, ὀρκοῦ ὀρκοῦ,
 Τὸ δὲ τ' ἀναγκαστὴν γὰρ ἰσχυρῶς ὀρκοῦ,
 Ἀνδρὸς δ' ἰσχυρῶς ὀρκοῦ ὀρκοῦ ὀρκοῦ,
 Qui resistit sponte ius iurandum iuranti
 Mentitur, in eo, ius iuramentum ladens, non dicitur
 licet iustus est.

Huius obsecrator proles in futurum reliquitur,
 Vri autem vere iuranti proles in futurum melior.

Menander.
 Οὐδὲ ἰσχυρῶς μὴ δόκει ἄλλοις ἰσχυρῶς,
 Dent peieranti ne putes latere.

Quid, epist. 19.
 Vt valeant alia ferrum patiuntur ἔστιν ἰσχυρῶς,
 Perit alijs tristis sitis amarus oris,
 Nil opus est iuri, tantum periuria vitia,
 Ter, simul serua, meq; datamq; fidem.

Tibullus 19.
 Ah miser, ἔστι quis primo percuria celat,
 Sera tamen tacitis pœna venit pedibus.

Claudin Curcium.
 In prolem dilatarunt periuria patris,
 Et pœnam merito filius ore luit, ἔστι.
 Et quae fallaci collegit lingua parentis,
 Haec eadem nati lingua refudit opes.

PC

POLYAN

